

[L. D. Rasmussen.]

sparer et Menneske, sparer en Paalægger; men der kunde godt være en Fange beskæftiget med Paalægning, medens en anden passede Formen. Det er naturligvis forretningsmæssig set den rigtige Vej, det giver det største Udbytte.

Men med al Respekt for det forretningsmæssige og Udbyttet mener jeg dog, at Hovedhensigten med Fangearbejdet ikke er Masseproduktion til Skade for det private Erhverv og uden Gavn for Fangerne i det Omfang, der er tilsigtet. Nej, Hensigten maa være ved nyttig Haandens Beskæftigelse af vække Interessesen for Arbejde og helst et bestemt Arbejde, hvorved der kan bibringes dem i alt Fald nogen Færdighed. Jeg ved vel, at herom kan der ikke fastsættes Regler i Straffeloven, men mine Udtalelser skal være en Henstilling til de straffuldbyrkende Myndigheder om at tage dette Spørgsmaal og Spørgsmaalet om en eventuel Revision af den bestaaende Ordning af Fangernes Arbejde op til Overvejelse; jeg har samtidig til Hensigt at understrege de Vanskeligheder, der sikkert kan opstaa ved den irrationelle Ordning, at Staten ikke overtager Straffeanstalterne i Eje eller Styrelse.

I Kommissionsudkastets § 49 findes en Bestemmelse, der er udeladt i begge Lovforslag. Bestemmelsen lyder saaledes:

„Fanger maa ikke sysselsættes med sundhedsfarligt Arbejde og skal i samme Omfang som fri Arbejdere holdes forsikrede mod Følger af Ulykkestilfælde.“

Den Bestemmelse blev udeladt i Lovforslaget af 1924, fordi der var Lovforslag herom under Forberedelse i Ministeriet i Forbindelse med et Lovforslag om Revision af Ulykkesforsikringsloven. Senere blev disse Lovforslag ogsaa fremsat, men ikke gennemført, og det sidst fremsatte Lovforslag om Revision af Ulykkesforsikringsloven indeholdt som bekendt kun en Nedsikring, man fik ikke Plads til Kommissionens Tanke.

Nu kunde jeg tænke mig Bestemmelsen optaget som Stykke 3 i § 37; thi om første Del af den, Forbudet mod sundhedsfarligt Arbejde for Fangerne, kan der sikkert ikke herske Uenighed, og om 2det Stykke, Ulykkesforsikringen, vil der sikkert nok kunne opnaas Enighed. Det falder nemlig ikke nogen ind, hverken den højtærede Minister eller den høje Rigsdag, at ville udsætte Fangerne for at kunne faa en Tillægsstraf i Form af Lemlæstelse. Derfor bør der drages Omsorg for, at de

bliver forsikret, saaledes at deres Arbejdskaar i den Henseende bliver som de frie Arbejderes. Saa vil de dog i alt Fald faa Erstatning for Tab af Arbejdsevne, hvis et Ulykkestilfælde skulde ramme nogen af dem. Jeg haaber, det skal lykkes i Udvalget at skabe en Stemning derfor og at faa den højtærede Ministers Tilslutning.

Der haves i begge Lovforslagene Bestemmelser om Løsladelse paa Prøve under Straffudstaaelsen. Dette gælder Fængselsstraf, Ungdomsfængsel, Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring. Saavel de tre sidste Straffarter som dette, at der gives alle de her nævnte en Lejlighed til at frigøre sig for en Del af Straffetiden, maa hilses med særlig Tilfredshed. Der bør ikke lades noget uforsøgt for, at man kan drage de paagældende ind paa den Vej, man ønsker de skal ind paa, saaledes at de bliver gode og nyttige Borgere i vort Samfund.

Ved disse Løsladelser paa Prøve skal den løsladte undergives Tilsyn af en Forening, der antager sig løsladte Fanger, eller af en dertil egnet og villig Person. Jeg kunde ønske, at man holdt sig til den dertil egnede og villige Person alene, da det kan befrygtes, at der, hvis Tilsynet overlades til den nævnte Forening, kan blive anvendt Personer, der maaske er mindre villige, og det vil sikkert ogsaa kunne hænde, at der bliver anvendt Personer, som er mindre egnede. Det gælder om at skabe et vist Fortrolighedsforhold mellem den tilsynsførende og den løsladte og om, at Tilsynet føres saa stilfærdigt, at det forbliver ganske ubemærket af alle Omgivelser.

Løsladelsen paa Prøve sker paa visse nærmere Betingelser, bl. a. den, at den løsladte — og jeg maa her indskyde, at i begge Forslag bruges fejlagtigt Betegnelsen „Fangen“; han bør ikke betegnes som Fange, naar han er løsladt, selv om dette kun er paa Prøve — fører et straffrit og ordentligt Liv; den løsladte skal overholde de ham af den tilsynsførende givne Paalæg, ligesom der kan tilføjes yderligere Vilkaar.

Ifølge det foreliggende Forslag skal Bestemmelsen om Løsladelse og om eventuel Genindsættelse træffes af en ny Institution, nemlig Fængselsretten, med Undtagelse af, hvor det gælder de almindelige Fængselsfanger i § 40; i Modsætning her til gik Lovforslaget af 1924 ud paa, at disse Foranstaltninger træffes af Justitsministeren. Jeg kan ikke se, at Etableringen af denne nye Ret skulde være paa krævet; det er jo ikke noget egentlig nyt,